

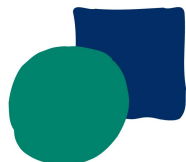

XIII Premi de Poesia Parc Taulí

Sabadell 2010

Recull de poesies de l'obra guanyadora

L'ombra queixalada
de Roc Casagran

La Corporació Sanitària Parc Taulí, entitat que té com a finalitat la realització d'activitats sanitàries, sociosanitàries, socials, docents i d'investigació, convoca anualment aquest premi amb la voluntat de promoure intercanvis culturals que facilitin una bona comunicació amb els ciutadans que atén, en un marc diferent de les activitats que li són pròpies.

Membres del Jurat:

Sam Abrams
Vicenç Altaió
Josep-Ramon Bach
Antoni Clapés
Joaquim Sala-Sanahuja
Xavier Garcia

Covards, porucs, gallines, Estevets
de tres al quarto, botiguers, fenicis,
cagats, estaquiots, massa santets
per si d'allòs, encorbatats, capricis

de la mareta, titelles estrets
de ment i dits, conservadors de vicis
anquilosats, roïns, porta-platets,
foteu el pas, deixeu-vos de suplicis

d'abans-d'ahir, caram, moveu el cos,
sortiu de sota l'arbre amb alegria,
que us toqui el sol fins dins del moll de l'os

i us besi els peus el riu de la utopia.
No feu com jo, que estic aquí reclòs
i sols em moc en murs de poesia.

Déu (quan ets tu)

Vas i arrenques les ales
d'una mosca collonera;
l'encares a una formiga i
la natura fa la resta.

Déu (quan no ets tu)

Va i et foten a fer feina,
per als xais no hi ha diumenges,
mai no protestis, creu l'amo,
que el sistema fa la resta.

Vas ser a París, malgrat tots els avisos,
va ser un maig gran, el del seixanta-vuit.
Vas llençar rocs contra els cavalls dels grisos,
vas córrer tant... i et van deixar ben cuit.

Vas dur pamflets als teus amics dels pisos
de l'extraradi. I tot allò era fruit
per germinar amb eslògans poc concisos
que tard o d'hora portaven al buit.

I vas penjar senyeres amb orgull
dalt dels balcons. I vas deixar 'nar un crit:
"qui sembra l'odi, la ràbia recull!"

Ets salvador, d'aquest país petit,
encara escrius. I oblides l'últim full:
que el dels segells morí de vell al llit.

Irrefutabilitat (t'ho juro)

No hi havia a València
cap cuixes com les teues...

car tu mai no hi anares.

Madurar (poèticament)

Aquest verset va néixer decasíl·lab i ara ja no.

Inventari (de casa)

Un bambú mort,
un potos verd maquíssim,
les floridures del pa bimbo que no gasto,
iogurts del Mercadona,
el cossi de la roba bruta,
un quadre per penjar,
la pols com de l'oest per totes bandes,
la llista de la compra
i la de les feines pendants,
el desordre ordenat de l'escriptori,
el rumiar pesat de la nevera,
noves i velles ràdios,
productes de neteja a mitges,
capses de medicines caducades,
la recepta anual de la felicitat,
coixins diversos,
llençols esgroguissats,
taques de vi a les estovalles,
totes les copes
menys la que es va trencar,
llibres per si de cas per tot arreu,
també al bidet, que mai se sap,
calaixos-cementiri
-rellotges sense piles,
claus que no són d'enlloc,
recordatoris amb creu i colom,
entrades de cinema,
el passaport d'aquell país estrany,
retalls de premsa,

notes a l'aire amb mala lletra,
una mà per tancar el calaix,
dos peus per als mitjons gastats,
camises, draps i tovalloles,
el poema del néixer que em va fer mon pare,
el xerricar del bloc de pisos,
el celobert per fer-me el lúgubre,
gots a la pica,
les olles van descalces i els pobres també,
la bombeta del rebedor tartamudeja,
la del lavabo no,
i a sota hi té un mirall que em mira de matí,
les sabatilles,
encara algun fantasma arran de porta
i no el deixo passar,
factures que no entenc,
papers del banc,
l'ordinador, la tele
i les tecnologies del dimoni,
el llit dels convidats,

i el meu,
i tu dormint-hi,
omplint tota la casa,
que te'm carregues l'inventari,
que tot allò que he dit es queda curt:
ara hi ets tu, no em cal res més sinó estimar-te.